GS 1552

19. I alla mina unga Mör Som ogifta nu gå, I bedjen Gud, bewaren Er För Högfärds-anden swår.

20. Tre Hjonelag blef' skiljda åt, Och Två fick följas åt, Den Åttonde war en unger Drång, Han hade barn också.

21. Men ett är mest som grämer mig, Om sex wärnlösa barn, Som ingendera kan förstå De mistat Mor och Far.

22. De hwila alla i en graf, Till Domedagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi ska inför Gud.

23. Om någon är som weta will Hwem Wisan hafwer gjort: Det är en Qwinna, som war med Och duka deras bord.

En

Wisa,

Om ett olyckligt öde med ett Brud-Par

från Backetorps By i Nora Socken,

Som timade i Swart-Elfwen den 29 Nov. 1828.

Författad af Lisa Ers-Dotter i Lärkmosen, år 1828.

Nyköping,
tryckt hos P. E. Winge, 1834.

I Nora Socken och Backetorps by,
Ett Bröllop reddes till, En Enkeman af
sämre stånd, Brudgumme skulle bli.

2. Han lejde Hus och prydde Brud,
Och sina wänner bad Att följa med en
liten stund, Uppå sin Bröllopsdag.

3. Eric Pehrßon hörde husen till, Och
med hwad mera war, Han sade till sin
hustru skön: Du skall bli hemma qwar.

4. Men de med böner och med rop,
Bewekte hennes sinn', Att hon gick ut från
Gods och Gård, Och ifrån Kåresten sin.

5. Till Carlstads Bruk och Säteri Att
wigseln der undfå, Bruks-Presten wigde
dem ihop. Och önska dem allt godt.

6. Men når de kom' till stranden ner,
Der stod twå unge Mån: Ni töfwen qwar
en liten stund, Så kommer Lastbåten.

7. Brudgummen swarar med friskt mod:
Min kära wackra du, Jag hafwer fär-
dats öfwer denna Elf, Långt wärre än
det är nu.

8. Men når de kom' åt östra strand,
Då fick de annat se; Då kom en wäder-
ilning stor, Och slog den farkost ner.

9. De sqwalpade i wågorna, Som
Gåßen gör' om wår, Och ropte högt med
gråmelse, Men ingen hjelp de få.

10. En unger Dräng och rasker Junk,
Fick detta öde se, Han hastade med if-
rigt mod, Att skaffa Farkost dit.

11. Men når de kom' på samma rum,
Der Menniskorna låg, Då sågs der in-
tet någon till, Men wågen brusar på. —

12. En gammal Gumma, som war
med, Omkring 60 år, hon kom, Till lan-
det flytande, På årorne hon låg.

13. De blefwo qwar i böljans djup,
Till andra dagens ljus, Då wi fick skicka
bud På hjelp, att ta de döda upp.

14. Men innan klockan slagit tu, Så
hade wi sju lik, Men Bruden, ack den
arma Brud, Hon ligger qwar ännu.

15. Hon war ej wärd att bära hem,
Den Brude-krans hon bar, Hon war ej
wärd att qwällen se, Uppå sin heders-dag.

16. Det blefwe sorg för Gästabud, Och
tårar dracks för Win, Och klagorop och
gråmelse Gick hela rymden kring.

17. En gammal Qwinna bjuden war,
Utöfwer 60 år, Hon mistade båd Man
och Dräng, I sorg hon måste gå.

18. Ett beder jag I unge Mån, Som
Brudgummar wiljen bli, Att i ta'n Gud
till Ledesman, Så går det lyckligt till.